

Arrest

nr. 199 786 van 15 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 augustus 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 19 augustus 2009 dient verzoekster op haar beurt een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 10 november 2009 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoekers. Op 26 juli 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) hen bij arrest met nummer 65 072 op zijn beurt voormelde statussen toe te kennen.

Op 14 juli 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 2 september 2011 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard en deze beslissing wordt op 6 september 2012 bij arrest met nummer 86 920 vernietigd door de Raad.

Op 24 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingesteld, wordt door de Raad op 6 september 2012 bij arrest met nummer 86 925 verworpen.

Op 15 mei 2012 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 25 mei 2012 worden de aanvragen niet in overweging genomen. Op 27 november 2012 verwerpt de Raad het beroep bij arrest met nummer 92 282.

Op 22 januari 2013 wordt de aanvraag van 14 juli 2011 onontvankelijk verklaard.

Op 21 januari 2015 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 12 februari 2015 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. De beslissing wordt ter kennis gebracht op 1 april 2015 aan verzoekers. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.01.2015 bij onze diensten werd ingediend door :

B. I. R.R. Nr: (...) Geboren te S. Torelani op (...)1948

+ Echtgenote: B., M. R.R. Nr: (...) Geboren te Touchetski op (...) 1955

Nationaliteit: Georgië Adres: (...) Ieper

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. Op 22/01/2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 14/07/2011. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 14/07/2011 (zie bevestiging arts dd.11/02/2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 22/01/2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers uiteen hetgeen volgt.

“Het beroep is gegrond op een schending van de materiële motiveringsverplichting, en op een schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet. De motivering van de bestreden beslissing is gebrekkig, en de aangevoerde motieven kunnen de beslissing niet dragen.

1. De bestreden beslissing stelt :

‘ Op 22/01/2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 14.07.2011. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 14/07/2011 (zie bevestiging arts dd. 11/02/2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 22/01/2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter § 3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). ’

2. Nochtans dient vastgesteld te worden dat de gezondheidstoestand van tweede verzoekster wel degelijk gewijzigd is ten aanzien van de toestand zoals deze vier jaar geleden was.

De bestreden beslissing verwijst naar het advies van arts-adviseur Dr. B. dd. 11.02.2015 (stuk 1).

Dit advies stelt :

‘ Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 21/01/2015 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor, opgesteld door Dr. D. op 04/12/2014.

Uit dit medisch attest blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 14/07/2011. Op het SMG d.d. 04/12/2014 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. ’

3. Nochtans hebben verzoekers in hun regularisatieaanvraag dd. 14 juli 2011 (stuk 2) verwezen naar vijf medische attesten, die daarenboven door vier verschillende geneesheren opgesteld waren (Dr. E. C., Dr. A. N., Dr. L. D. en Dr. J. K.).

Daarbij komt nog dat Mr. T. D., die korte tijd de raadvrouw van verzoekers geweest is, op 12 november 2012 twee aanvullende medische attesten aan het regularisatiedossier toegevoegd heeft, zoals blijkt uit haar schrijven dd. 12 november 2012 (stuk 3).

Er bevonden zich bijgevolg niet minder dan zeven (7) medische attesten in het regularisatiedossier.

Als de arts-adviseur Dr. B. dan neerschrijft dat hij het nieuwe medische getuigschrift dd. 4 december 2014 vergeleken heeft met ‘het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 14/07/2011’ - terwijl er zich in het regularisatiedossier niet minder dan zeven medische attesten bevonden - , blijkt dat deze arts-adviseur slechts een pro forma-vergelijking gemaakt heeft, en dat zijn ‘advies’ noch méér noch minder is dan een standaard-formulering die in zoveel andere procedures te lezen is.

Een beslissing die gebaseerd is op een dergelijk advies, houdt een schending in van de materiële motiveringsverplichting, en tevens een schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2 Verzoekers menen dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is en dat de aangevoerde motieven de beslissing niet kunnen dragen.

De Raad benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. *In casu* dient de schending van de materiële motiveringsplicht te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren. De bestreden beslissing wordt gesteund op artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.(...)"

Artikel 9ter, § 3, °5 van de vreemdelingenwet stelt bijgevolg dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van die aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige verblijfsaanvraag op grond van diezelfde bepaling. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in die zin heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing. Meer bepaald verwijst hij naar een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die werd ingediend op 14 juli 2011 en die op 22 januari 2013 onontvankelijk werd verklaard. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat verzoekers bij de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voorleggen waaruit blijkt dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van voormelde eerder ingediende aanvraag en dat in de beslissing van 22 januari 2013 reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies opgesteld door de ambtenaar-geneesheer op 11 februari 2015, hetgeen luidt als volgt:

"B., M. (R.R.: ..) Vrouwelijk nationaliteit: Georgië geboren te Touchetski Rayon op (...)1955

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 21.01.2015 en d.d. 14.07.2011 te vergelijken.

Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 21/01/2015 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor, opgesteld door Dr. D. op 04/12/2014. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 14/07/2011. Op het SMG d.d. 04/12/2014 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene."

Verzoekers betogen dat dient vastgesteld te worden dat de gezondheidstoestand van verzoekster wel degelijk gewijzigd is ten aanzien van de toestand zoals deze vier jaar geleden was. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geenszins op concrete wijze uiteenzetten waaruit die wijziging in de gezondheidstoestand *in concreto* zou bestaan. Het komt niet de Raad toe de argumenten van verzoekers te destilleren. Door aan te geven het niet eens te zijn met het advies van de ambtenaar-geneesheer en met de bestreden beslissing, slagen verzoekers er niet in de motieven te weerleggen.

Dit is ook niet het geval waar verzoekers stellen dat zij in hun regularisatieaanvraag van 14 juli 2011 hebben verwezen naar vijf medische attesten die door vier verschillende artsen werden opgesteld en dat op 12 november 2012 twee aanvullende attesten werden toegevoegd. Door aan te geven dat er zich in het dossier zeven medische attesten bevonden en dat de ambtenaar-geneesheer slechts verwijst naar 'het medisch getuigschrift van 4 december 2014', tonen verzoekers niet aan dat de stelling van de

ambtenaar-geneesheer dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is, niet correct is. Zij zetten immers opnieuw niet uiteen welke wijzing in de gezondheidstoestand zou bestaan.

Evenmin kan worden voorgehouden dat het slechts om een *pro-forma*-vergelijking of een standaardformulering zou gaan daar de ambtenaar-geneesheer in zijn advies uitdrukkelijk verwijst naar de betreffende aanvraag en het standaard medisch getuigschrift van 4 december 2014. Hij motiveert dat geen enkele nieuwe diagnose werd gesteld. Verzoekers zetten op geen enkele wijze uiteen welke nieuwe diagnose dan wel zou gesteld zijn, laat staan dat zij in hun betoog *in concreto* aanduiden welke elementen niet eerder werden ingeroepen. Ook in de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk naar voormelde documenten verwezen. De Raad herhaalt dat het hem niet toekomt de argumenten van verzoekers te destilleren. Tevens dient te worden benadrukt dat waar verzoekers verwijzen naar de medische attesten, de Raad zich niet in de plaats kan stellen van het bestuur. De Raad kan in dit verband slechts benadrukken dat het hem, als annulatierechter, niet toekomt om de evaluatie over te doen (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Gelet op het voorgaande, brengen verzoekers het besluit van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het voorgelegde medisch getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigt, hetgeen hij uitdrukkelijk steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 11 februari 2015, niet aan het wankelen. Verzoekers tonen door het uiten van algemene beschouwingen en door het louter aangeven een andere mening te zijn toegedaan, niet aan dat de motivering niet draagkrachtig of gebrekkig is, noch dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN